

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920202442
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7920202442.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Borisa Brondoša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, B. N. V., proti žalovanej Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., Digital Park I, Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 43.097,17 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 2. júla 2021, č. k. 13Csp/54/2020-186

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanej 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 43.097,17 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 43.097,17 eura (bez určenia časového rámca) a s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10.001,86 eura od 5.9.2003 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že jeho syn VJ. uzavrel so žalovanou zmluvu o stavenom sporení s tým, že na účet žalovanej vložil vklad vo výške 26.980,02 eura, na čo mu žalovaná oznámila, keďže nasporená suma predstavovala viac ako 50% z cieľovej sumy, že mu vznikol nárok na poskytnutie medziúveru vo výške 1.600.000,- Sk (53.119,27 eura), o ktorý však nikdy nepožiadaval. Listom žalovanej zo dňa 2.1.2002 bol M. M. požiadaný o okamžité splatenie úveru vo výške 783.738,20 Sk (26.015,34 eura) bez určenia termínu. Napriek postupnému splácaniu úveru žalovaná pristúpila k dobrovoľnej dražbe nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, nachádzajúcich sa v k.ú. Slovenské Nové Mesto, ktorej platnosť žalobca namietal, keďže dražobník spoločnosť BK INVEST s.r.o. nemala oprávnenie v čase konania dražby vykonávať dražobné úkony. Hoci bola hodnota dražených nehnuteľností v čase uzavretia záložnej zmluvy dňa 18.1.1999 určená na sumu 1.403.500,- Sk, najnižšie podanie na dražbe bolo určené na sumu 700.000,- Sk a cena dosiahnutá na dražbe bola 700.000,- Sk (23.235,74 eura). Žalovaná nezohľadnila stav od 7.9.1998 do dňa konania dražby, t. j. do 5.9.2003, čo sa týka platieb v celkovej sume 43.097,17 eura. Podľa žalobcu je úverová zmluva č. 1 zo dňa 17.2.1999 neplatná, nakoľko bola uzavretá pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z.z. a nebola daná do 3 mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona do súladu s ustanoveniami § 53 až § 54 Občianskeho zákonníka. Žalobca odvodzuje svoje postavenie v konaní od zmluvy o postúpení práva a pohľadávky zo dňa 19.5.2020, na základe ktorej M. M., ako pôvodný úverový dlžník, postúpil na žalobcu všetky práva a povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy č. 1 zo dňa 18.1.1999 a súvisiacej záložnej

zmluvy zo dňa 18.1.1999 vrátane v žalobe špecifikovanej pohľadávky vzniknutej z titulu nezapočítania a nevysporiadania všetkých vykonaných vkladov a platieb v prospech účtu Stavebná sporiteľňa VUB Wüstenrot, a.s. č.ú. XXXXXXXX/XXXX.

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia ust. § 34, § 35 ods. 1 až 3, § 37 ods. 1 a § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj iba „OZ“), z ktorých vyvodil záver o nedôvodnosti žaloby, keď skonštatoval nedostatok vecnej legitímácie žalobcu, keďže zmluvu o postúpení práva a pohľadávky zo dňa 19.5.2020 posúdil ako absolútne neplatný právny úkon z dôvodu jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti. V tomto myšlienkovom postupe vyšiel z toho, že „formulácia v zmluve o postúpení práva a povinnosti predovšetkým v časti: „všetky práva a povinnosti, vrátane presne nešpecifikovanej pohľadávky vzniknutých z titulu nezapočítania všetkých vykonaných vkladov a platieb v prospech účtu Stavebnej sporiteľne VÚB Wüstenrot a.s. (ďalej len „pohľadávka“) nezodpovedá požiadavke určitosti a zrozumiteľnosti lebo „pohľadávka“, ktorú by mal mať postupca vo vzťahu k žalovanému jasne a nezameniteľne nebola vymedzená (špecifikovaná)“. Doplnil, že ide o hypotetickú a nejudikovanú pohľadávku, ktorá nevyplývala z dôkazov predložených stranami sporu. Napokon, pokiaľ ide o návrh žalobcu na predbežné posúdenie zákonnosti dobrovoľnej dražby, poukázal na to, že samostatné konanie o neplatnosť dražby, ktorej predmetom bolo speňaženie na zabezpečenie pohľadávky žalovanej založených nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, sa viedlo na tamojšom súde a bolo právoplatne skončené s negatívnym výsledkom pre žalobcov s tým, že rozhodnutie v tejto veci bolo predmetom dovolacieho prieskumu Najvyššieho súdu SR. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP plným procesným úspechom žalovanej v spore.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní zotrval na svojich tvrdeniach v konaní, zopakoval rozhodujúce skutkové tvrdenia tvoriace obsah žaloby, podrobne rozviedol, v čom sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neurčitosti a nezrozumiteľnosti zmluvy o postúpení práva a pohľadávky zo dňa 19.5.2020. Poukázal pri tom na rozhodovaciaj prax (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obdo 10/2008 a sp. zn. 5 Obdo 52/2011) a na princípy ochrany autonómie vôle a preferencie platnosti právneho úkonu. Uviedol, že určitosť postupovanej pohľadávky spočíva v jej identifikovateľnosti a nie v tom, či je špecifikovaná, resp. vyčíslená, keďže aj podľa súdnej praxe nemusí byť ustálená. Pohľadávku vyčísli ako nový veriteľ po postúpení práva, táto je identifikovateľná a existujúca, vznikla z presne určených záväzkových vzťahov a po čiastočnom vyporiadaní. Vytkol súdu prvej inštancie, že zmluvy neposúdil z hľadiska ust. § 524 OZ, ale podľa ust. § 34, § 35 a § 37 os. 1 OZ, a to reštriktívne, príliš formalisticky a nie v kontexte s obsahom zmluvy o postúpení ako celku, teda v rozpore s nálezom ÚS SR I. ÚS 640/2014, podľa ktorého úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany, ktorá má byť založená aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu. Uviedol vlastnú interpretáciu ustanovenia § 37 OZ a vysvetlil dôvody, pre ktoré mal súd prvej inštancie ako predbežnú otázku posúdiť zákonnosť mimosúdnej dražby. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vytykajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalobca podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V odvolaní odvolateľom formálne citovaný ďalší odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod odvolateľom materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytykaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Napokon odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová,

J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnila so skutkovými zisteniami a so spôsobom právneho posúdenia vecí súdom prvej inštancie. Vyjadrila sa k vecnej legitímácii žalobcu v spore, pričom nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že k individualizovaniu pohľadávky došlo následne, a to jeho dodatočným „vyúčtovaním“. Predmet postúpenia považuje za vágne vymedzený z dôvodu, že z formulácie vyjadrenej v zmluve nemožno určiť, o akú pohľadávku ide, a to obzvlášť pri použití termínu „bližšie nešpecifikovanej pohľadávky“. Uviedla, že pri absencii podstatných náležitostí zmluvy nemožno za každých okolností aplikovať princíp preferencie platnosti právneho úkonu, najmä ak je zjavné, že takýto úkon ani extenzívnym výkladom nemožno kvalifikovať ako právne perfektný. Záverom vzniesla a odôvodnila námietku premlčania nároku žalobcu a poukázala na dôvody, pre ktoré nemohla byť platnosť alebo neplatnosť dobrovoľnej dražby posudzovaná v tomto súdnom konaní.

6. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní a obsiahlo sa vyjadriť k argumentom žalovanej uvedeným vo vyjadrení k odvolaniu týkajúcich sa jeho vecnej legitímácie, premlčania nároku a platnosti dražby.

7. Žalovaná v odvolacej duplike zotrvala na svojej argumentácii, ktorú prezentovala vo vyjadrení k odvolaniu, preto iba v stručnosti poukázala na nosnú argumentáciu a relevantné právne závery týkajúce sa určitosti zmluvy, vecnej legitímácie žalobcu a premlčania nároku žalobcu. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a navrhuje, aby ho odvolací súd v celom rozsahu potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 9.11.2022 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

9. Odvolací súd sa v intenciách odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), odvolací súd dodáva:

10. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 CSP.

11. Rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vzhľadom na dôvod zamietnutia žaloby vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193, § 194, § 205 CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súdu prvej inštancie v tomto smere nie je možné vytknúť žiadne pochybenie, a preto nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnym predpisom ide vtedy, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

13. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny predpis, správne ho aj vyložil a aplikoval, to znamená, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu. Odvolací súd na skutkové zistenia a právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Žalobca svojimi odvolacími námietkami ťažiskovo nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia otázky jeho vecnej legitímácie v spore v nadväznosti na otázku (ne)platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Jeho odlišné nazeranie na vyššie uvedené otázky je vystavané na presvedčení, že predmetná zmluva o postúpení pohľadávky, ktorá (pohľadávka) je predmetom tohto konania, je platná, predmet postúpenia je v nej vymedzený určite a zrozumiteľne, pričom určitosť postupovanej pohľadávky spočíva v jej identifikovateľnosti, keďže vznikla z presne určených záväzkových vzťahov. Táto jeho predstava, ale nie je správna.

15. Súd prvej inštancie sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal s týmito tvrdeniami žalobcu a tiež zrozumiteľným, presvedčivým a dostatočne odôvodneným spôsobom formuloval záver o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a tým aj nedostatku vecnej legitímácie žalobcu v spore.

16. Podľa § 524 ods. 1 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Citované ustanovenie upravuje postúpenie pohľadávky na základe zmluvy, ktorou dochádza k zmene v osobe veriteľa. Do právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom nastupuje namiesto pôvodného veriteľa nový veriteľ bez toho, že by inak sa tento vzťah zmenil. Pohľadávka prechádza v stave, v akom existuje v čase postúpenia, vrátane jej príslušenstva. Zmluvu uzaviera pôvodný veriteľ (postupiteľ) a iný subjekt postupník, ktorý nastupuje na miesto pôvodného veriteľa. Ide o dvojstranný právny úkon bez účasti dlžníka, pretože zmena v osobe veriteľa sa nedotýka práv a povinností dlžníka zo záväzkového vzťahu. Čas, miesto, predmet plnenia i ďalšie podmienky zostávajú nezmenené. Predmetom postúpenia môže byť len určitá pohľadávka, t.j. právo na plnenie od dlžníka, nie však celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla, v ktorom prípade ide už o zmenu zmluvy, a teda zmenu vzájomných práv a povinností tvoriacich obsah záväzku, ktorá predpokladá v zmysle § 493 OZ dohodu zmluvných strán (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2010, sp. zn. 3 Obdo 7/2009).

17. Postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. OZ zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom. Obsahom nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu na majetok postupníka. Obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka. Jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník oznámi. Nemení sa nič na jeho povinnosti dlh splatiť. Povinnosť dlžníka sa potom, ak mu niektorý z účastníkov zmluvy o postúpení postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným

v § 526 OZ, mení len v tom, že miesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi. Pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku. Je len vecou dohody postupcu a postupníka, kedy a či vôbec dlžníkovi oznámia, že došlo k postúpeniu, to platí aj voči tretím osobám. Nemožno vylúčiť ani dohodu, že postúpenie neoznámia vôbec. K platnosti o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 93/2008, zo dňa 20. mája 2009).

18. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa predmetná zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 19.5.2020 po obsahovej ako aj formálnej stránke zákonné kritéria platnosti právneho úkonu podľa § 34 OZ.

19. Podľa § 35 ods. 2 OZ právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

20. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 19.5.2020 musí vyhovovať všeobecným náležitostiam právneho úkonu ustanoveným Občianskym zákonníkom (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22. 7. 2004, sp. zn. 26 Cdo 1243/2003, uverejnený v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, zošit 30, C 2893). Obsah tejto dohody, ako každý právny úkon, možno vykladať podľa vôle toho, kto ho učinil, len za predpokladu, že tvrdená vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom, učeným v písomnej forme. Výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ nemožno už učený prejav vôle doplňovať, meniť, či dokonca nahradzovať (porov. rozsudok zo dňa 18. 12. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1116/2001, uverejnený v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, zväzok 23, C 1627). Použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje vždy iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý učinili účastníci vo vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe ich zmluvného dojednania. Ak je obsah právneho úkonu zaznamenaný písomne, určitosť prejavu vôle je daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný; nestačí, že účastníkom zmluvy je jasné, čo je predmetom zmluvy a aké sú ich práva a povinnosti, ak to nie je poznateľné z textu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívna kategória a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb (porov. rozsudok zo dňa 27. 3. 2002, sp. zn. 33 Cdo 512/2000, uverejnený v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, zväzok 15, C 1108).

21. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.5.2020, ktorý je rozhodný pre posúdenie povahy tohto právneho úkonu, vyplýva, že jej predmetom je „záväzok postupcu postúpiť postupníkovi všetky práva a povinnosti, vrátane presne nešpecifikovanej pohľadávky vzniknutú z titulu nezapočítania všetkých vykonaných vkladov a platieb v prospech účtu Stavebnej sporiteľne VÚB Wüstenrot a.s. (ďalej len „pohľadávka“) a zároveň postúpiť (cedovať) na postupníka všetky práva vyplývajúce z úverovej zmluvy a zo záložnej zmluvy, ktoré boli uzavreté dňa 18.01.1999.“

22. Odvolací súd uvádza, že postúpená pohľadávka musí byť objektívne určiteľná, resp. vyvoditeľná aj z dôvodu, že nie každá pohľadávka môže byť predmetom postúpenia. Predmet zmluvy o postúpení práva a pohľadávky je neurčitý, keďže smeruje k bližšie neurčenému okruhu práv, ktorú neurčitosť podčiarkuje aj čl. I bod 4. zmluvy, v ktorom sa konštatuje zauzlenosť a spleťnosť právnych vzťahov medzi žalovanou a dlžníkom M.om M.m. Paušálne sa ňou prevádzajú všetky práva a aj povinnosti z úverového zmluvného vzťahu, t.j. celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla. Odvolací súd zdôrazňuje, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nie je možné postúpiť (previesť) celé zmluvné postavenie, teda aj vrátane zmluvných povinností. Takýto postup je obchádzaním zákona, pretože v takom prípade ide už o zmenu zmluvy, a teda zmenu vzájomných práv a povinností tvoriacich obsah záväzku, ktorá predpokladá v zmysle § 493 OZ dohodu zmluvných strán.

23. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neposúdil ako predbežnú otázku zákonnosť mimosúdnej dražby, odvolací súd poukazuje na závery prvoinštančného súdu v tejto časti, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje. Navyše neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť súd iba v civilnom sporovom konaní, ktoré začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z.. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa uvedeného ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu (predbežnú) (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 16. 12. 2010, sp. zn. 3 Cdo 186/2010, porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. mája 2008 sp. zn. 3 Cdo 272/2007 a rozsudok Najvyššieho súdu

SR z 30. júna 2009 sp. zn. 2 Cdo 66/2008 - R 23/2010). Pokiaľ by súd prvej inštancie v tomto konaní pristúpil k prejudiciálnemu riešeniu otázky platnosti dobrovoľnej dražby, a pri tom dospel k záveru o jej neplatnosti, spočíval by odvolaním napadnutý rozsudok na právnom posúdení, ktoré sa prieči zákonu č. 527/2002 Z.z..

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP v prejednávanej veci neboli preukázané a odvolanie podané žalobcom nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby, ako aj v súvisiacom výroku o trovách prvoinštančného konania, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

25. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mala žalovaná plný procesný úspech, preto odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej 100% trov odvolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP)